

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 27

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 03/02/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, hôm nay là thời gian chúng ta thảo luận câu hỏi. Đầu tiên có câu hỏi của đồng tu Trung Quốc.

Hỏi: Gần đây gặp được một số tình huống tương tự, xin lão pháp sư khai thị. Tiếp theo có bốn chuyện, thứ nhất là một vị pháp sư nào đó ở Phúc Kiến cầm ảnh chụp chung của ông với lão hòa thượng, nói với tín đồ rằng lão pháp sư muốn xây đạo tràng ở Singapore, kêu gọi tín đồ quyên góp. Thứ hai là một vị pháp sư nào đó ở Ngũ Đài Sơn cũng cầm ảnh chụp chung với lão pháp sư, nói muốn xây đạo tràng cho lão pháp sư, kêu gọi tín đồ quyên góp. Thứ ba là một vị cư sĩ trụ trì của đạo tràng nào đó ở Sán Đầu, dùng danh nghĩa của pháp sư kêu gọi tín đồ quyên góp. Thứ tư là một vị cư sĩ nào đó ở Hà Nam, tự nhận từng tới thăm hỏi pháp sư ở Hồng Kông và Singapore, kể lại về tình huống nhiều lần diễn giảng kinh Vô Lượng Thọ của ông. Lão pháp sư nói sau này ông là vua giảng kinh. Những chuyện vừa nói ở Trung Quốc hay các nơi khác đều có nghe nói. Có một số đạo tràng còn treo tranh chữ thư pháp của lão pháp sư trên cao, kính xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Những chuyện như vậy chúng tôi cũng có nghe nói, còn nhớ hình như năm ngoái có triển lãm rằng Phật ở Hồng Kông, có phải là vào năm ngoái không? Lúc triển lãm rằng Phật diễn ra, tôi cũng tới tham quan một chút, gặp được cục trưởng Diệp của Cục tôn giáo chúng ta, hôm đó ông đến rất vội vàng, chiều ngày đầu tiên tới, sáng sớm ngày hôm sau đã phải quay về Bắc Kinh, cho nên ông hẹn tôi ăn sáng ở khách sạn. Ông nói rằng: pháp sư Tịnh Không, tư tưởng ngôn luận của thầy chắc chắn không có vấn đề. Nhưng trong nước có một số tín đồ không tuân thủ luật pháp, lấy danh nghĩa của thầy để làm một số chuyện phạm pháp. Ông nói: những chuyện này thầy đều không biết, thầy cũng không phải lo, những chuyện này chúng tôi sẽ lo. Tôi nói: được, quá tốt rồi. Tôi đích thực là không biết. Bạn nói chụp hình, cho dù tại gia hay xuất gia gặp tôi, muốn chụp cùng tôi một tấm ảnh, tôi có thể từ chối sao? Đây là chuyện không thể từ chối. Họ cầm tấm ảnh này đi rêu rao lừa gạt, đó là chuyện

của họ, tôi đều không quản được. Huống chi còn có những chuyện phạm pháp khác nữa.

Nhưng ở chỗ này tôi cũng thuận tiện, nếu mọi người đã hỏi thì tôi cũng báo cáo với các bạn, cả đời tôi không xây đạo tràng. Nếu như nói có người lấy danh nghĩa của tôi nói xây đạo tràng cho tôi, toàn bộ đều là giả, tuyệt đối không có chuyện này. Chúng ta học Phật, học theo vị Phật nào? Học Thích-ca Mâu-ni Phật. Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời chưa từng xây qua đạo tràng, vậy tại sao chúng ta phải xây đạo tràng? Đạo tràng thực sự quá nhiều rồi, đại khái vào khoảng 20, 30 năm trước, tôi sống ở Mỹ, ở Mỹ có đồng tu từng hỏi tôi, ông nói: pháp sư, thầy có muốn xây đạo tràng không? Tôi nói với ông, nếu như có một ngày tôi trở về, trở về Trung Quốc. Tôi nói Trung Quốc có hơn 1.000 huyện thị, sợ rằng còn chưa đủ, mấy ngàn huyện thị. Tôi nói tôi đi giảng kinh Di-đà, mỗi huyện tôi giảng một lần, một lần đại khái khoảng 20 ngày, hơn 20 ngày tôi giảng một lần. Một huyện tới giảng một lần, tôi nói tôi giảng tới 100 tuổi còn giảng chưa xong, tôi xây đạo tràng để làm gì? Ông nghe xong liền cười, tới khắp nơi làm khách được mọi người tiếp đãi, bạn nói xem thoải mái biết bao, hà tất tự mình phải xây một đạo tràng, có gánh nặng như vậy thì bạn sẽ rất vất vả.

Thay vì xây đạo tràng, chi bằng học một bộ kinh, bạn nói xem tự tại biết bao! Đây là giảng ở Trung Quốc, huống hồ là trên toàn thế giới. Hiện tại tôi không muốn ra ngoài giảng kinh, nếu như tuyên bố tôi vẫn muốn ra ngoài giảng thì nơi mời tôi đến quá nhiều, tiếp ứng không xuê, hà tất tự mình gây phiền phức? Cho nên phải hiểu đạo lý này, tuyệt đối không xây đạo tràng. Người khác có đạo tràng, mời tôi tới đó giảng kinh dạy học, tôi có thể suy xét. Tại sao phải suy xét? Xem bạn có như pháp không? Bạn như pháp thì tôi sẽ tới; bạn không như pháp thì tôi không tới, có đạo tràng mời tôi, tôi cũng không tới. Cho nên nhất định phải hiểu đạo lý này, nhất định không được bị lừa.

Tôi chính là làm một chuyện tốt, hai năm nay mọi người đều biết tôi in Tạng kinh. Mười mấy năm nay tôi in Tạng kinh, mấy hôm trước chúng tôi thống kê thử xem, đại khái hơn 6.500 bộ, đây là con số rất lớn, cần rất nhiều tiền. Tôi có cần hóa duyên không? Không cần, có người mang tiền tới tặng tôi, xem thử tình hình lúc có thể in kinh này thì tôi mang đi in kinh. Tôi không hóa duyên nhỏ, hóa duyên nhỏ, một chết đi được. Lần này có thể in 4.000 bộ Đại tạng kinh, 4.000 bộ in trong 4 năm, bởi nhà in in không xuê, một năm in 1.000 bộ thì mới in cho tôi. Năm nay là năm thứ

ba, sang năm là năm cuối cùng, 4000 bộ. Tổng cộng dùng bao nhiêu tiền? 5 triệu USD. Ai tặng vậy? Một người tặng, anh ấy tặng nhiều như vậy thì tôi mới làm được. Anh ấy không tặng nhiều như vậy, bảo tôi đi khắp nơi gom tiền, tôi mới không làm chuyện như vậy, cho nên các bạn phải hiểu tình huống này.

Tiền mà các bạn quyên góp ở đạo tràng, là để in đĩa, in sách nhỏ lưu hành trong đạo tràng, chuyện lớn như này đều là người khác tới tìm tôi, tôi còn hỏi họ tiền của anh từ đâu tới? Nếu là tiền bất nghĩa thì tôi không làm cho anh. Lúc đưa tiền tới có nói với tôi, là tài sản để lại sau khi cha anh qua đời, anh chị em trong nhà chia nhau. Anh ấy nói với tôi anh ấy được chia 9 triệu USD, anh nói con không cần một đồng nào, chuyện kinh doanh của bản thân anh rất tốt, nên không cần một đồng nào. Tiền này mang đi làm công đức, hồi hướng cho cha anh ấy, cha anh cả đời chưa từng làm chuyện tốt. Tôi nói tốt, được, tâm hiếu thảo này của anh hiếm có. Hai chuyện liền làm hết tiền, một là in Đại tạng kinh, ngoài ra là làm phim truyền hình.

Hiện tại chúng tôi đại khái làm hơn 80 tập phim truyền hình ở Trung Quốc đại lục, đề xướng giáo dục nhân quả. Tám mươi tập này chính là 20 tập Liễu Phạm Tứ Huấn, hiện tại Liễu Phạm Tứ Huấn đã làm xong rồi, 23 tập, nhiều hơn 3 tập, ngoài ra chính là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên Vựng Biên, câu chuyện đó đều rất hay, tiếp đó là An Sĩ Toàn Thư, ba phim này. Ba phim này, tôi nói An Sĩ Toàn Thư 30 tập, Cảm Ứng Thiên 30 tập. Cho nên sẽ nhiều hơn một chút, rất tốt, rất khó được, họ cảm thấy trong lúc quay tiết kiệm được tiền, còn dư tiền thì quay thêm vài tập, đó là chuyện tốt, làm rất hết lòng, giáo dục nhân quả. Cho nên hai chuyện này đã chi tiêu hết. Tiền đâu? Tiền chưa từng qua tay tôi, tôi cũng không biết, tôi cũng không rõ.

Năm ngoái quỹ Nhi Đồng, tôi ở Bắc Kinh, họ tổ chức, đây cũng là đang quyên góp, tổng cộng có sáu hạng mục. Chúng tôi có một số tín đồ, đồng tu nhìn thấy chuyện này rất hoan hỷ, chúng tôi nhận một hạng mục. Tôi nói được, nhận một hạng mục là giúp đỡ quỹ Nhi Đồng - Trung Quốc xây một ngàn phòng học nghe nhìn, cũng giống như phòng học nghe nhìn này của chúng ta, có thiết bị truyền hình này để xem, cũng là dạy học từ xa của quỹ Nhi Đồng, giảng giáo dục luân lý đạo đức, đây là chuyện tốt. Số tiền này chính là tiền mua những thiết bị này, đại khái tôi nhớ hình như là 32 triệu Nhân dân tệ, 4 triệu USD. Họ muốn tôi ký tên, tôi liền ký, quyên góp rồi, rốt cuộc là ai quyên góp? Tôi đều không biết. Là ai đưa tiền? Tôi cũng không rõ. Cả đời tôi làm chuyện này, làm rất thoải mái, chưa từng nhìn thấy tiền, ngược lại có người gánh vác. Cho nên phải hiểu điều này, con người sống thì phải sống thật

hạnh phúc, sống thật tự tại, không phải tự mình nhọc lòng, tự mình nhọc lòng thì quá vất vả.

Chúng tôi tới Hồng Kông để giảng kinh, duyên của Hồng Kông rất sâu. Lần đầu tới Hồng Kông là vào năm 1977, năm nay vừa tròn 30 năm. Trước đây có một số đạo tràng ở Hồng Kông mời tôi, đại khái mỗi lần tới ở một tháng, giảng một bộ kinh. Trong quá trình đó có 6 năm gián đoạn, tôi tới nước Mỹ. Lúc trao trả tôi tới tham gia, xem thử Hồng Kông trao trả, tôi vô cùng hoan hỷ. Trước khi trao trả, lúc tôi giảng kinh đều khuyến cáo đồng tu Hồng Kông, sau khi trao trả sẽ không kém hơn sự cai trị của người Anh, các bạn không cần rời khỏi Hồng Kông, rất nhiều người không nghe mà bỏ đi, sau khi bỏ đi thì hối hận, sau này rất hối hận. Tôi nói lời của tôi đã nói trước, vậy các bạn không tin thì không còn cách nào.

Tới nơi này, đây là có mấy vị đồng tu cũ thỉnh tôi quay lại giảng kinh. Tôi nói được, chúng tôi lại bắt đầu mỗi tháng quay lại giảng năm ngày, mượn hội phúc lợi Nhại Phường (Kaifong). Hình như là giảng hai, ba năm, các đồng tu đều hy vọng chúng tôi tự mình có đạo tràng, có thể giảng kinh thời gian dài ở đó, cho nên mấy vị đồng tu phát tâm mua nơi này. Mua nơi này cũng khá tốt, giá tiền cũng không quá cao, ba vị đồng tu phụ trách mua, một người mua một tầng, thành tựu đạo tràng này. Chúng ta coi như có một nơi an định để giảng kinh Hoa Nghiêm ở đây, cũng hy vọng có thể giảng viên mãn kinh Hoa Nghiêm. Cho nên trước giờ chưa từng xin tiền bất kỳ ai, chưa từng mở miệng nói với người khác rằng bạn phải bỏ ra chút công đức, làm chút chuyện tốt, chưa từng có, trước giờ chưa từng có, đó đều là bạn tự mình phát tâm, chủ động, tôi chưa từng yêu cầu. Chớ đừng nói là ủy thác cho người khác, vậy thành cái gì? Hy vọng các bạn nói với mọi người thì đó đều là giả, đều là lừa người.

Giảng kinh hoàng pháp là chuyện tốt, làm sao có thể xưng là vua giảng kinh? Trước đây phong hiệu này là hoàng đế phong hiệu cho bạn, tôi không phải là hoàng đế, Thích-ca Mâu-ni Phật cũng không phong cho đệ tử nào là vua giảng kinh, đây là họ tự phong hiệu, đây không phải là của tôi phong cho, chúng tôi không có ý nghĩ này. Cho nên ảnh chụp, người khác tới tìm tôi viết chữ, có lúc tôi cũng không thể không viết, có điều tôi viết chữ thực sự sau này phải thận trọng một chút, có phải không? Nhưng suy cho cùng người tới tìm tôi rất nhiều, chúng tôi cũng không cách nào điều tra từng người một được. Trách nhiệm nhân quả này mỗi người tự mình

gánh vác, đây chắc chắn là có nhân quả. Cho nên giáo dục nhân quả quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo là của đồng tu nước Đức, chỉ một câu hỏi. Xin hỏi chúa Giê-su của đạo Kitô thực sự là Đại Phạm thiên vương sao? Nếu như không phải, mà là ứng hóa thân của Phật Bồ-tát thị hiện cho chúng sanh căn cơ khác nhau. Vậy thì thuyết tạo người của đạo Kitô không phải là mâu thuẫn với cách nói trong kinh Phật là “vạn pháp do duyên sanh”, “thế giới vốn không có đấng sáng thế” và “chúng vô sanh nhân” sao?

Đáp: Câu hỏi mà bạn hỏi không đầy đủ. Đích thực là thế giới này trước đây, bởi vì giao thông không thuận tiện, không có thông tin, đích thực là có rất nhiều người cả đời không qua lại với nhau. Phật Bồ-tát độ chúng sanh, đạo lý này chúng ta đã rất rõ ràng, rất thấu triệt, nên dùng thân gì độ được thì các ngài hiện thân đó. Cho nên bạn muốn nói Khổng tử, Mạnh tử của Trung Quốc có phải là Phật Bồ-tát tới ứng hóa? Chúa Giê-su, Mô-sê của Kitô giáo có phải không? Về lý luận mà nói có thể nói thông, nhưng trên thực tế không tìm được chứng cứ. Trước đây tôi cũng hỏi qua thầy Lý, thầy Lý nói với tôi, về lý thì nói được thông, về sự thì không có chứng cứ. Vậy thì khẳng định là Phật Bồ-tát “nên dùng thân gì độ được thì hiện thân ấy”, giống như trong phẩm Phổ Môn nói “nên dùng thân Phật độ được thì hiện thân Phật để độ”, nên dùng thân Kitô độ được thì đương nhiên có thể hiện thân Kitô.

Những năm nay tôi tiếp xúc rất nhiều với các tôn giáo trên toàn thế giới, chúng tôi chung sống cũng vô cùng tốt, tôi nói với họ lý niệm này của Phật giáo. Bởi vì họ thừa nhận trong vũ trụ chỉ có một vị chân thần, tôi cũng tùy thuận theo lời của họ, trong vũ trụ có một vị chân thần, có tin tưởng vị chân thần này là đấng sáng thế không? Họ đều tin tưởng, đều cho rằng chân thần là tôn giáo của chính mình, không phải là tôn giáo của người khác. Tôi nói mỗi tôn giáo đều nói thần của họ là đấng sáng thế, vậy có phải là nhiều vị thần như vậy cùng nhau sáng thế không? Bạn muốn nói là các vị thần cùng nhau sáng thế, hay là một vị thần duy nhất sáng thế? Tôi nói bạn phải nghĩ thử vấn đề này. Họ quay lại hỏi tôi, tôi nói tôi tin tưởng một vị chân thần, vậy thì sao lại có nhiều tôn giáo đều nói thần là của chính họ như vậy? Tôi nói bạn có tin tưởng vị thần đó có trí tuệ viên mãn không? Họ nói: tôi tin điều này. Vị thần này có thần thông biến hóa không? Họ nói: tôi tin. Vậy thì hay rồi! Trong Phật giáo thì thần biến thành Thích-ca Mâu-ni Phật, trong Kitô giáo thì biến thành Mô-sê, Giê-su, trong đạo Hồi thì biến thành Mohamed, là một người biến hóa. Họ ngầm nghĩ

cũng có đạo lý. Tôi vốn cho rằng chắc sẽ có ý kiến phản đối, nhưng nhiều năm như vậy không có ý kiến phản đối, mọi người đều khẳng định. Tôi nói, vậy tôn giáo trên toàn thế giới là người một nhà, không nên phê bình nữa, phê bình nữa là phê bình thân của chính mình, có đúng không? Là hóa thân của vị thần của mình, đây là tiếp xúc với tôn giáo khác.

Nhưng trong Phật giáo không nói thần, Phật giáo nói pháp tánh. Bạn xem trong giáo pháp Đại thừa thường nói, vũ trụ, vạn vật, sinh mệnh từ đâu mà có? “Do tâm hiện, do thức biến”. Tâm nói đến ở chỗ này là chân tâm, chân tâm chính là bản tánh, chính là tự tánh. Tánh hiện thức biến. Thức là thế nào? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì pháp giới này gọi là nhất chân pháp giới, đây là chúng ta nói kinh Hoa Nghiêm, hiện tại dần dần khế nhập cảnh giới này, nhất chân pháp giới. Bạn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì sẽ biến Nhất chân pháp giới thành mười pháp giới, biến thành vô lượng vô biên pháp giới. Vô lượng vô biên pháp giới chính là sự méo mó, biến dạng của nhất chân pháp giới, cho dù méo mó như thế nào, cho dù biến hóa như thế nào, đều không rời khỏi nhất chân. Đúng như ví dụ mà đại đức xưa nói: “dùng vàng làm đồ vật, vật nào cũng là vàng”, chất vàng này chắc chắn không thay đổi, chỉ là biến đổi thành đủ loại đồ vật khác nhau. Tình hình của mười pháp giới, vô lượng pháp giới cũng giống như vậy, chúng ta phải lý giải.

Do đó phàm thánh không hai, tịnh uế như nhau. Nhất chân pháp giới ở đâu? Ở ngay trước mặt, tại sao bạn không nhìn thấy? Bởi vì bạn có phiền não, bạn có tập khí, bạn có phân biệt chấp trước. Nếu bạn buông xuống phân biệt chấp trước, buông xuống phiền não tập khí, ngay bây giờ sẽ đúng vậy. Cho nên, bạn xem người đại triệt đại ngộ trong Thiên tông, sau khi ngộ thì họ nói một câu rất có đạo lý, lúc chưa khai ngộ thì “đi bục giày sắt không tìm thấy”, đi tham học khắp nơi mà không tìm thấy; nhưng sau khi ngộ thì “đắc rồi toàn bộ chẳng tốn công”, “trái phải đều gặp nguồn, đâu đâu cũng là đạo”. Cho nên trong Phật pháp, phàm thánh, trên thực tế làm gì có phàm thánh? Chính là mê ngộ, ngộ rồi gọi là thánh, mê rồi gọi là phàm. Chỉ có khác biệt mê ngộ, không có cao thấp phàm thánh, cho nên Phật pháp mới là bình đẳng thực sự.

“Vạn pháp do duyên sanh” này là nói trong mười pháp giới. Trong mười pháp, giới nhân duyên này đích thực chính là khởi tâm động niệm, chính là phân biệt chấp trước. Thế giới này vốn không có đẳng sáng thế, chúng ta có thể nói tâm tánh là đẳng

sáng thể, tâm hiện thức biến, tánh thức là đấng sáng thể, đây là phù hợp với cách nói của tôn giáo khác. Trong Phật giáo không nói đấng sáng thể, cũng không nói thần, cũng không nói thượng đế. Nhưng có thần, có thượng đế hay không? Có, đó chính là chiều không gian khác nhau, thông thường chúng ta nói là pháp giới khác nhau. Thần có thiên thần, có trời Dục giới, có trời Sắc giới, có trời Vô Sắc giới. Trời Đại Phạm là thuộc về trời Sắc giới, thiên vương của trời Sắc giới trong Phật pháp đích thực là ứng thân của Bồ-tát, nên dùng Đại Phạm thiên vương độ được [người nào đó] thì ngài hiện Đại Phạm thiên vương thuyết pháp cho họ. Nếu bạn hiểu rõ rồi, thông suốt rồi, không có mâu thuẫn thì mới có thể viên dung tự tại.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, họ có mười câu hỏi. Sau khi chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, cha mẹ ít nhất có thể vãng sanh cõi trời hay không? Đây là câu hỏi đầu tiên.

Đáp: Có khả năng này. Pháp thế gian, “người cùng tâm này, tâm cùng lý này”. Cha mẹ bạn mặc dù sống ở quê phải chịu những khổ nạn này, nếu như con trai làm hoàng đế, bạn nói xem quan viên địa phương có cung kính với họ không? Chính là đạo lý này. Ai cũng đều bằng lòng chăm sóc, bạn sanh ra một đứa con tốt như vậy. Nếu vãng sanh tới thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Phật, con trai của bạn tới thế giới Tây Phương làm Phật, những thiên long quý thần này đều nhìn bằng con mắt khác, luôn là cung kính với bạn. Sanh lên cõi trời là cách nghĩ rất bình thường, rất phù hợp nhân tình, theo tôi nghĩ nhất định là có thể. Bạn xem thử kinh Địa Tạng, cô Bà-la-môn vẫn chưa thành Phật, vẫn chưa vãng sanh Tây Phương, chỉ là công phu niệm Phật đắc lực, chúng ta đích thực thấy trong kinh là cô ấy niệm tới nhất tâm bất loạn, cho dù không phải là lý nhất tâm thì cũng là sự nhất tâm. Niệm tới sự nhất tâm bất loạn, bạn xem, mẹ của cô liền sanh trời Đao-lợi. Cho nên, nếu chúng ta muốn siêu độ thân bằng quyến thuộc của chính mình thì phải thực sự dụng công, thực sự tu hành. Công phu của bản thân bạn chưa tới, không có cách nào, thân bằng quyến thuộc của bạn không được thơm lây; thực sự thành tựu rồi thì sẽ được thơm lây.

Hỏi: Thứ hai, cha mẹ nhiều kiếp có phải đều có thể được lợi ích không?

Đáp: Có thể, được lợi ích ít nhiều không giống nhau. Chuyện này giống như người này, bạn nghĩ thử xem, ông bà của bạn, ông bà cố của bạn, đương nhiên càng xa thì lợi ích càng nhạt một chút, càng gần thì lợi ích càng lớn.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, cha mẹ nhiều kiếp của A-di-đà Phật phải chăng đều vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi?

Đáp: Chuyện này là chắc chắn, không cần phải hỏi nữa, đúng không? Chắc chắn là vậy. Cho nên bạn phải cố gắng tu, tu được giống như A-di-đà Phật vậy, cha mẹ nhiều đời nhiều kiếp của bạn đều sẽ thoát khỏi lục đạo.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi người phạm Thái Tuế liệu có nhất định phải tới miếu để cúng sao giải hạn không, hoặc là có cách nào khác có thể khiến người nhà bình an trong năm nay không?

Đáp: Chuyện này bạn có tin nhân quả không? Nếu tin nhân quả thì “trồng nhân thiện được quả thiện”, có cần đi cúng sao giải hạn không? Tôi cảm thấy về hình thức là không cần thiết. Tôi học Phật, đến năm nay là 55 năm, trước giờ chưa từng đi cúng sao giải hạn, Thái Tuế đều đã làm hộ pháp của tôi. Cho nên phải hiểu đạo lý này. Phạm là phạm Thái Tuế, năm này tốt nhất là đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, vậy thì Thái Tuế này thực sự bảo hộ bạn. Cúng sao giải hạn là đi nịnh bợ, nịnh bợ họ thì không đáng tin cậy, nếu họ muốn bảo hộ bạn, họ phạm pháp, họ nhận hối lộ, tham quan ô lại. Cho nên thực sự đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức là đúng đắn.

Hỏi: Thứ ba, Ấn Độ là cái nôi của Phật giáo, tu học Phật pháp nhất định là rất tốt, xin hỏi tại sao Ấn Độ lại nghèo khổ như vậy?

Đáp: Bạn phải tới Ấn Độ xem thử, hơn nữa cũng tới nghiên cứu lịch sử và văn hóa của Ấn Độ thì bạn sẽ hiểu. Vào thế kỷ 11, người Ấn Độ gặp phải tai họa, Hồi giáo chinh phục Ấn Độ. Phật giáo, người học Phật tâm địa đều từ bi không muốn đi chống lại, cho nên chạy trốn, chạy nạn, chạy tới nơi nào? Chạy tới Tây Tạng. Cả tộc Thích-ca này đều chạy đến Tây Tạng, chạy đến Hậu Tạng, sau này không còn quay lại nữa, định cư ở Tây Tạng. Cho nên, hiện tại gia tộc của Thích-ca Mâu-ni Phật cũng ở Tây Tạng – Trung Quốc.

Sau khi Hồi giáo chinh phục Ấn Độ thì hạn chế truyền bá Phật giáo, đương nhiên có một số người khuất phục thế lực chính trị, đổi qua tin theo đạo Hồi rất nhiều, chuyện này chẳng có gì đáng trách. Con người mà, nghiệp duyên của mỗi người đời đời kiếp kiếp không giống nhau, cho dù là tu học tôn giáo nào, chỉ cần nghiêm túc học tập, vừa này chúng ta nói rồi, đều là Phật truyền. Phật ở một thời đại nào đó, một khu vực nào đó, một văn hóa khác nhau nào đó, ngài có phương pháp khác nhau để dạy. Nhưng cho dù cách dạy của ngài như thế nào, phương hướng, mục đích của ngài là đồng nhất. Phương hướng, mục tiêu này ở trong Phật giáo gọi là “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”. Đây là Phật giáo chúng ta biết được, thế nào là Phật? Phật chính là từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa.

Trong Kitô giáo, thật ra mà nói Kitô giáo, Thiên Chúa giáo, Do Thái giáo là một nhà, kinh điển của họ chính là Tân Cựu Ước Toàn Thư. Do Thái giáo dựa theo Cựu Ước, không thừa nhận Tân Ước, Kitô giáo thừa nhận Tân Ước, bài xích Cựu Ước; Thiên Chúa giáo là đều học Tân Cựu Ước. Cho nên tôi nói họ là một nhà, ba phái. Do Thái giáo là cha trời, phái của hoàng thượng; Thiên Chúa giáo là phái của hoàng hậu, thánh mẫu Maria, phái của hoàng hậu; Kitô giáo là phái của thái tử, một nhà chia làm ba phái, vẫn là người một nhà. Phạm là tôn giáo, chúng ta không phải là anh em bên nội thì cũng là anh em bên ngoại, có đúng không? Đều là người một nhà. Tôi qua lại với rất nhiều tôn giáo trên thế giới, cho nên có thể nói chuyện rất vui vẻ, tôi nói chúng ta đều là người một nhà.

Sự nghèo khổ của Ấn Độ, nguyên nhân của nghèo khổ là không tuân theo lời dạy bảo của giáo nghĩa. Người Trung Quốc nghèo khổ cũng rất nhiều, không nghiêm túc học tập, “trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”, lời này rất nhiều đồng tu học Phật đều biết, các bạn đi cầu, có ứng hay không? Không có ứng. Thầy của tôi, lúc tôi mới học Phật, đại sư Chương Gia dạy tôi, tại sao vậy? Tôi rất nghèo khổ, bữa cơm cũng là cả vấn đề. Thầy truyền lại phương pháp này cho tôi, “trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”. Nhưng mà thế nào? Nó có lý luận, bạn phải hiểu rõ, nó có phương pháp, cầu như lý như pháp thì không có chuyện không cảm ứng. Nếu bạn không hiểu đạo lý, không hiểu phương pháp, cầu một cách mù quáng thì cầu không được, vậy thì sẽ không có cảm ứng.

Bạn xem Liễu Phàm Tứ Huấn, tiên sinh Viên Liễu Phàm, Khổng tiên sinh đoán mệnh cho ông, đoán rất chuẩn, đó không phải là giả, thực sự gặp được người cao minh. Mỗi năm thu nhập bao nhiêu, hoàn toàn giống với bát tự mà Khổng tiên sinh viết, năm nào cũng tương đồng. Ông là người đọc sách, tham gia thi cử, thi được hạng mấy đều được định sẵn, như vậy đại khái mười mấy hai mươi năm, cho nên ông không nghĩ bất kỳ điều gì, thực sự là buông xuôi vạn duyên, tại sao vậy? Nghĩ cũng vô dụng, định sẵn rồi, hà tất phải vọng tưởng nữa? Ngồi trong thiền phòng với thiền sư Vân Cốc ba ngày ba đêm không khởi ý niệm. Thiền sư Vân Cốc cảm thấy rất kỳ quái, người này thật hiếm có, người bình thường vọng niệm quá nhiều, sao cậu ta ba ngày ba đêm không khởi không động một vọng niệm nào? Cho nên hỏi ông, thiền sư nói công phu của cậu rất khá. Kết quả tiên sinh Liễu Phàm khai nhận, con làm gì có công phu? Con chỉ là bị người đoán định, nghĩ cũng vô ích, cho nên chẳng thèm nghĩ nữa. Thiền sư Vân Cốc nghe xong cười lớn, thiền sư nói ta còn tưởng cậu

là thánh nhân, hóa ra cậu vẫn là phàm phu. Kết quả sau khi đôi bên nói rõ ràng mới hiểu được chuyện này. Thiên sư Vân Cốc bảo ông phản tỉnh, sau khi phản tỉnh thì biết được bản thân đều là thói xấu, tập khí rất nặng, sau đó dạy ông sửa đổi vận mệnh.

Vận mệnh là đời trước của bạn định sẵn, đời trước bạn tạo ác, tạo thiện, định sẵn, đời trước không tu bố thí tài, đời này nghèo khổ; không tu bố thí pháp, đời này không có trí tuệ, ngu si; không tu bố thí vô úy, đây là đoản mệnh. Cho nên Phật pháp dạy bạn, tiền của, thông minh trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu, ba loại bố thí này, buông xả, càng buông xả càng nhiều. Trong mệnh của bạn có thì buông xả không hết, buông xả rồi thì chúng sẽ tới; trong mệnh của bạn không có thì giữ không được, nghĩ trăm ngàn cách để có được, nhưng vẫn là đánh mất đi, tại sao vậy? Trong mệnh không có. Trong mệnh có, đã định sẵn, vậy thì làm sao mất đi được?

Trong mệnh của chúng ta không có tài, thầy tôi dạy tôi, bố thí một đồng, hai đồng vẫn có thể. Như vậy được, một đồng, hai đồng được, có, nhiều hơn không có. Vào lúc đó không lấy ra nổi mười đồng, một hai đồng thì có thể. Cho nên thầy dạy tôi tùy hỷ công đức. Trong đạo tràng có rất nhiều người in kinh, chúng tôi bỏ ra một đồng hai đồng, tùy hỷ, đây chính là bố thí. Phóng sanh, phóng sanh vẫn là thuộc về bố thí vô úy, bỏ ra một đồng hai đồng. Sau này mỗi năm mỗi tốt hơn, mỗi năm mỗi nhiều hơn thì bố thí nhiều hơn. Hiện tại không ngờ một năm bình quân ít nhất có thể bố thí 10 triệu USD, tiền từ đâu mà có? Không biết, không rõ. Cho nên nói, lời thầy dạy tôi là đúng đắn, càng thí càng nhiều. Trên người không có một đồng, nhưng chẳng thiếu bất kỳ thứ gì, không hề thiếu thốn. Bố thí pháp, thông minh trí tuệ tăng trưởng. Sự tăng trưởng này, tôi tin rằng các bạn đồng tu thường nghe kinh sẽ biết, bạn xem năm nay tôi giảng không giống với năm ngoái, hình như càng có trí tuệ hơn năm ngoái, năm ngoái không giống với năm kia. Cho nên, bạn nghe băng ghi âm của tôi, băng ghi âm mười mấy năm nay, bạn tỉ mỉ nghe, không giống nhau, mỗi năm đều có tiến bộ. Khỏe mạnh sống lâu là mọi người đều nhìn thấy, năm nay tôi 80 tuổi, vẫn có thể tràn đầy sức sống. Đây là điều gì? Đắc lực nhờ lời dạy của thầy. Cho nên tôi đối với thầy mình, tôi hằng ngày sớm tôi đều lạy thầy mình, niệm niệm không quên. Nếu như không phải nhờ thầy dạy, sớm đã đi luân hồi rồi, đây là thật, không phải giả, sớm đã đi luân hồi rồi.

Cho nên nghèo khổ, là do không tu bố thí tài. Bố thí tài là tùy phận tùy sức, chỉ cần tâm lượng bạn mở rộng, một mực đi làm, không nghĩ đến hồi báo, tự nhiên hoàn cảnh sẽ thay đổi. Không thể thay đổi, bởi họ không có ý niệm này, không thể

vì người quên mình mới không thể duy trì. Càng giữ thì càng tạo tội nghiệp, tại sao vậy? Bạn xem trên thế gian này có rất nhiều người cần tiền tài, họ không đủ ăn, không đủ mặc, tiền tài của bạn tích lũy ở đó, để trong ngân hàng, để trong bảo hiểm, đây là tội lỗi. Càng thí càng nhiều. Họ không hiểu được bố thí, đây là rất đáng tiếc, tiền tài của họ là trong đời quá khứ bố thí nhiều nên tích lũy được.

Hỏi: Thứ tư, lão pháp sư nhân mạnh niệm Phật phải lấy Đệ Tử Quy làm nền tảng mới thực sự nắm chắc vãng sanh. Nhưng Tịnh độ tông nhân mạnh “trùm khắp ba căn”, không luận thiện ác. Nếu nói như vậy, hành giả niệm Phật cầu sanh đáng lẽ được như nguyện, nhưng người vãng sanh rất ít, trong vạn người chỉ được một hai người thì giải thích thế nào?

Đáp: Câu trả lời đã nằm trong câu hỏi, không có sự gia trì của Đệ Tử Quy, cho nên không thể vãng sanh. Đạo lý này nằm ở đâu? Các bạn xem kinh điển Tịnh độ tông, mọi người thường đọc kinh Di-đà, cũng thường đọc kinh Vô Lượng Thọ, bạn vừa mở ra là “thiện nam tử, thiện nữ nhân”, bạn có nhìn thấy không? Vậy thì Đệ Tử Quy là gì? Đệ Tử Quy chính là thiện nam tử, thiện nữ nhân, cho nên họ niệm Phật mới có thể vãng sanh. Bạn niệm Phật tốt hơn đi chẳng nữa, nhưng bất thiện, bạn không phải là người thiện, không phải là thiện nam tử, thiện nữ nhân, A-di-đà Phật muốn tới tiếp dẫn bạn, đại chúng ở thế giới Tây Phương Cực Lạc không đồng ý. Họ đều thiện, nếu tới một người bất thiện, bạn quấy nhiễu chúng tôi, như vậy làm sao được? Đạo lý chính là ở chỗ này. Cho nên không những trùm khắp ba căn là không sai, không sai chút nào. Hạ hạ căn này cũng phải là người thiện, người ác không thể vãng sanh, nhưng người ác sám hối, quay đầu hướng thiện, được, họ chính là người thiện. Không thể nói niệm ác, hạnh ác của người ác đều có thể mang theo, họ căn bản không có tâm thiện, vậy họ tới thế giới Cực Lạc làm loạn, tới tạo phản, đây là tuyệt đối không đi được. Cho nên người ác, A-di-đà Phật tới tiếp dẫn, người ác đã sửa lỗi làm mới, vậy thì họ chính là người thiện, người được tiếp dẫn chắc chắn là thiện nam tử, thiện nữ nhân. Cho nên chúng ta tự mình nghĩ xem, bản thân thiện hay bất thiện? Nếu bất thiện, cố gắng học Đệ Tử Quy, học Thập Thiện Nghiệp Đạo, điều này rất quan trọng.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, đại sư Thiện Đạo nói “làm bằng cái tâm chân thật”, xin hỏi thế nào là “tâm chân thật”?

Đáp: Chân thật là không giả dối, chân là không giả, thật là không dối. Điều đầu tiên trong tâm Bồ-đề của chúng ta là chân thành. Tâm chân thật chính là tâm

chân thành, tâm chân thành là chân tâm của mỗi người. Từ “làm bằng cái tâm chân thật”, đây là người thế nào? Là pháp thân Bồ-tát mà trong kinh Hoa Nghiêm nói tới. Không những bạn không ở trong lục đạo luân hồi, cũng không ở trong mười pháp giới, bởi vì chúng ta biết mười pháp giới, tứ thánh pháp giới, họ không dùng tâm chân thật. Cho nên các bạn thường đọc được trong kinh, A-la-hán chưa phát tâm Bồ-đề, phát tâm Bồ-đề thì họ không phải là A-la-hán. Bạn xem Bồ-tát Sơ trụ trong Viên giáo gọi là phát tâm trụ, tâm Bồ-đề vừa phát liền tới địa vị này, vượt qua mười pháp giới. Tâm Bồ-đề là tâm chân thật. Phàm phu chúng ta dùng là vọng tâm, vọng tâm là thế nào? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Vậy bạn muốn hỏi thế nào là tâm chân thật? Đoạn trừ đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tâm chân thật liền hiện tiền. Tâm chân thật là thật, không phải giả, vốn có sẵn, hiện tại vẫn có không? Có, chỉ là bên ngoài bị che bởi vọng tâm này, người xưa so sánh tâm chân thật giống như mặt trời, vọng tâm giống như mây đen, mây đen che khuất mặt trời, không phải là mặt trời không còn nữa. Bồ-tát Mã Minh nói rất hay trong Khởi Tín Luận: “bổn giác vốn có, bất giác vốn không”. Bổn giác chính là tâm chân thật, vốn có; bất giác là gì? Bất giác chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây là bất giác. Vọng tâm vốn là không có, vốn không có thì đương nhiên có thể đoạn trừ, vốn có thì đương nhiên có thể khôi phục.

Cho nên bản thân bạn phải có lòng tin, chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật, tại sao phải dùng giả dối? Người khác lừa gạt chúng ta, chúng ta rất hiểu, chúng ta cũng đồng tình với họ, tại sao vậy? Họ mê hoặc điên đảo, họ là phàm phu lục đạo. Hiện tại chúng ta giác ngộ muốn làm Phật, vậy thì phải dùng chân tâm, họ lừa gạt tôi, tôi không thể lừa họ; họ hủy báng tôi, tôi không được hủy báng họ. Nói như vậy thì chúng ta chịu thiệt khắp nơi, không sai, là phải chịu thiệt thời mấy ngày thì sau này bạn mới có thể thành Phật. Hiện tại không chịu thiệt thời này, được, tiếp tục lục đạo, tiếp tục oan oan tương báo, là làm chuyện này. Cho dù chịu thiệt cũng chẳng qua là chịu 100 năm, đây là tính tuổi thọ của bạn dài, chịu thiệt 100 năm rồi thì bạn làm Phật, bài toán này các bạn biết tính toán không? Chịu thiệt 100 năm, bị mắc lừa 100 năm, tôi vĩnh viễn thoát khỏi lục đạo luân hồi, thoát khỏi mười pháp giới, chiếm lợi lớn, thế gian làm gì có chuyện chiếm lợi lớn như vậy? Nếu bạn không bằng lòng chịu thiệt thì bạn mới thực sự chịu thiệt lớn. Phải hiểu đạo lý này. Cho nên người xưa nói “chịu thiệt là phước”, không hề sai chút nào. Tuyệt đối không có tâm báo thù, tuyệt đối không có ý niệm sân giận, đây đều là tập khí phiền não, tập khí phiền não của bạn thực sự đoạn trừ rồi.

Hỏi: Nhân duyên gì có thể sanh tâm chân thật?

Đáp: Vậy thì bạn dựa theo lời dạy của đức Phật, trì giới niệm Phật là thỏa đáng nhất. Giới luật chính là tâm chân thật ứng dụng trong cuộc sống hằng ngày, bắt đầu nói từ thập thiện, không sát sanh, không trộm cắp, không dâm dục, không nói dối, không nói ly gián, không nói thù dật, không nói thô ác, không tham, không sân, không si là tâm chân thật. Phạm là có thứ này, tâm này chính là giả dối, không phải là tâm chân thật. Cho nên, bạn nhất định phải đoạn trừ mười ác, phải đoạn trừ tám tà, phải nghiêm trì giới luật, đây là phương pháp, phương pháp tu hành, dùng phương pháp này dần dần đào thải, đào thải vọng tâm, chướng ngại, vậy chân tâm liền hiện tiền.

Hỏi: Nền tảng của tâm chân thật là gì?

Đáp: Tâm chân thật không có nền tảng. Nếu như có nền tảng, đó là vọng tâm, đó không phải là chân tâm. Chân tâm là vốn có, là không có sanh diệt, không có đến đi, nằm ở đâu? Khấp pháp giới hư không giới.

Hỏi: Nên giúp đỡ người khác sanh tâm chân thật như thế nào?

Đáp: Chư Phật Như Lai thị hiện trong mười pháp giới chỉ có một mục tiêu, chính là giúp đỡ tất cả chúng sanh khôi phục tâm chân thật, trong Thiên tông nói “minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật”, Tịnh độ tông của chúng ta nói “nhất tâm bất loạn”, nhất tâm bất loạn chính là tâm chân thật.

Hỏi: Kinh Lăng-nghiêm nói “nhiếp tâm là giới, do giới sanh định, do định phát tuệ”. Nếu không có nền tảng hạnh thiện, nhưng có thể nhiếp tâm niệm Phật, xin hỏi liệu có thể đắc giới - định - tuệ không?

Đáp: Nhiếp tâm niệm Phật chính là giới, nhiếp tâm chính là giới, trong đây bạn nói không có hạnh thiện, hạnh thiện của bạn đã đầy đủ. Có thể nhiếp tâm, có thể niệm Phật, đây là hạnh thiện vô thượng, chỉ sợ bạn nhiếp tâm không nổi, thực sự có thể nhiếp tâm chính là hạnh thiện. Cho nên, hạnh thiện này không phải là mỗi ngày làm sự nghiệp từ thiện, không phải điều này. Sự nghiệp từ thiện là làm phụ thêm, tùy duyên làm, gặp được rồi, chúng ta có năng lực này, không thể không giúp đỡ; không có năng lực, có thể khởi tâm từ bi, gọi là tâm có thừa nhưng sức không đủ.

Hỏi: Thứ bảy, một đạo tràng nào đó ở Hàng Châu, có lẽ là đạo tràng như pháp chuyên môn tu hành dựa theo lão pháp sư. Người hỏi nói, hiện tại có một vị pháp sư nào đó ở đây, trì giới tinh nghiêm, hoằng dương Phật pháp, rất nhiều cư sĩ thọ trì

kinh Vô Lượng Thọ đều theo pháp sư này nghe kinh tu hành. Nhưng đệ tử chỉ muốn nhất tâm chuyên nghe một mình lão pháp sư giảng kinh, xin hỏi nên làm như thế nào?

Đáp: Mỗi người đều có nhân duyên riêng, không cần để ở trong lòng chuyện này, bạn muốn nghe người nào giảng kinh, đây là sự tự do của bạn, người khác cũng không thể can thiệp bạn, bạn cũng không cần đi can thiệp người khác. Cho dù có tà sư thuyết pháp, họ đi theo, chúng ta có thể khuyên thì khuyên, không thể khuyên thì cũng tùy họ, phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Thứ tám, xin hỏi “một niệm sau cùng lúc lâm chung là A-di-đà Phật thì ngay lập tức có thể vãng sanh Tây Phương”, là chỉ cho hơi thở cuối cùng lúc lâm chung hay là một niệm sau cùng khi thần thức rời khỏi cơ thể?

Đáp: Một niệm sau cùng khi thần thức rời khỏi cơ thể, đây mới là thật. Đương nhiên hơi thở cuối cùng cũng chắc chắn là A-di-đà Phật, đây là điều chúng ta có thể tin tưởng.

Hỏi: Nếu như hơi thở cuối cùng của một người đang niệm Phật, nhưng sau khi tắt thở lại không biết khi nào thần thức rời khỏi cơ thể, có thể đảm bảo vãng sanh Cực Lạc không?

Đáp: Chuyện này phải xem duyên phận của họ, cho nên lúc này trợ niệm rất quan trọng, hộ trì vô cùng quan trọng, bạn phải hiểu được làm sao giúp đỡ họ. Bởi vì sau khi con người tắt thở thì thần thức chưa rời khỏi ngay lập tức, phải hiểu đạo lý này. Nhưng thực sự niệm Phật vãng sanh sẽ không có trung âm, đây là trong kinh đức Phật nói với chúng ta, ba loại người không có thân trung âm, tắt thở liền đi. Thứ nhất là người niệm Phật, người vãng sanh vừa tắt thở liền tới thế giới Cực Lạc; loại thứ hai là sanh cõi trời, phước trời rất lớn, họ không có thân trung âm, tắt thở là họ liền sanh lên trời; loại thứ ba là đọa địa ngục, đọa địa ngục không có trung âm, vừa tắt thở liền đọa địa ngục, ba loại người này. Những người khác đều có thân trung âm.

Nhưng đồng tu niệm Phật chúng ta vãng sanh đương nhiên cũng không có trung âm, tại sao vẫn phải niệm tám tiếng đồng hồ, mười hai tiếng đồng hồ, mười bốn tiếng đồng hồ? Vì mục đích an toàn để giúp đỡ họ, là ý nghĩa này, đối với họ chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu. Lúc họ vừa vãng sanh, nhiều người như vậy giúp đỡ họ trợ niệm, tăng cao phẩm vị của họ. Có nhiều người như vậy tới ủng hộ, cho nên họ tới thế giới Cực Lạc cũng rất vinh quang, không tới mức cô độc một mình, phía

sau có nhiều người ủng hộ như vậy, có phải không? Có ý nghĩa này. Các bạn phải biết, thực sự vãng sanh là tắt thở liền rời đi. Nhưng đại đức xưa nói với chúng ta niệm Phật tám tiếng đồng hồ hoặc mười hai tiếng đồng hồ, hoặc là thời gian càng nhiều hơn, càng nhiều càng tốt, đây thật ra mà nói là âm dương đều được lợi. Họ vãng sanh rồi cũng thị hiện cho chúng ta thấy, bạn xem thời gian niệm Phật càng lâu thì nhan sắc càng đẹp, tướng mạo cũng càng đẹp, đây là giúp người niệm Phật chúng ta sanh ra tín tâm; đồng thời toàn thân mềm mại, tức là để một hai tuần lễ, mặc quần áo cho họ, trên người vẫn là mềm mại, hoàn toàn khác người bình thường, có thể phát khởi tín tâm.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, Phật pháp dạy chúng ta không chấp tướng, không chấp tướng, mà *danh tánh học* của Trung Quốc là học thuật mà tổ tiên có căn cứ và ứng nghiệm nhất định lưu truyền lại. Xin hỏi nên đối đãi thế nào? Nếu như không chấp vào danh tướng này, liệu có ảnh hưởng đối với vận mệnh hay cát hung họa phước của một người?

Đáp: Bạn thực sự làm được không chấp tướng thì không có ảnh hưởng, nếu bạn vẫn chưa làm được không chấp tướng thì có ảnh hưởng. Tại sao lại có ảnh hưởng? Trong kinh đức Phật nói “hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”, đây là câu trả lời Phật dành cho bạn. Cho nên bạn nghĩ thiện, tất cả cảnh giới đều biến thành thiện; bạn nghĩ ác, hết thấy đều biến thành ác. Cát hung họa phước từ đâu tới? Do tâm tướng của chính mình sanh ra. Tâm tướng bất thiện, tai họa liền tới; tâm niệm niệm nghĩ thiện, phước báo liền hiện tiền, chính là đạo lý này. Cho nên vận mệnh, phong thủy cũng theo ý niệm của chúng ta mà mỗi ngày đều có biến hóa, một ý niệm thiện thì sẽ có cảnh giới tốt hiện tiền; một ý niệm ác thì nó sẽ biến xấu. Bởi vì ý niệm của chúng ta rất phức tạp, cho nên sự biến hóa này bạn không dễ nhìn thấy. Nếu như ý niệm của bạn thuần nhất, mỗi niệm đều là thiện, vậy thì cảm ứng không thể nghĩ bàn, bạn sẽ cảm thấy cảnh giới này biến tốt; nếu ý niệm đều là bất thiện, duy trì bất thiện, bạn cũng sẽ cảm thấy được tai nạn mỗi ngày nghiêm trọng hơn, đều là từ tâm tướng sanh.

Sau khi hiểu được đạo lý này, nếu bạn khẳng định không hoài nghi, y giáo phụng hành, con người có thể sửa đổi vận mệnh, có thể chuyển dời vận mệnh của bản thân chúng ta. Ai ai cũng đều hướng thiện thì có thể ảnh hưởng cộng nghiệp, nói cách khác, có thể ảnh hưởng khu vực này của chúng ta. Ví dụ như Hồng Kông này, nếu có thể có mấy trăm người, mấy ngàn người hằng ngày đều nghĩ thiện, niệm thiện, không có ý niệm ác, khu vực này mặc dù người tạo nghiệp rất nhiều, nhưng sức mạnh

thiện này rất mạnh, nơi này cũng sẽ không gặp nạn, phải hiểu đạo lý này, cho nên thực sự là lợi mình lợi người, nếu như nơi này con người đều là nghĩ ác, đều không có tâm thiện, đều không có ý niệm thiện, mỗi niệm đều là nghĩ làm thế nào để hại người lợi mình, tai nạn của nơi này sẽ rất nhiều. Cho nên, tất cả đều từ tâm tưởng sanh, đạo lý này chúng ta phải khẳng định, phải nhận thức rõ ràng, y giáo phụng hành, cải thiện vận mệnh của chính mình, cũng có thể ảnh hưởng khu vực này, vậy thì chính là sửa đổi phong thủy mà thông thường chúng ta nói tới. Sửa đổi vận mệnh của chính mình, sửa đổi phong thủy của nơi này, phải dựa vào sự kiên trì, tín tâm kiên định của chúng ta.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, trong kinh điển ghi chép, sau khi Phật nhập Niết-bàn ba ngày, tôn giả A-nan tới thành Vương Xá tham gia kết tập kinh điển, A-nan vẫn chưa chứng quả, bị bài xích ở ngoài. Thế là tôn giả A-nan cố gắng tu hành, tới giữa đêm chứng quả A-la-hán. Nhưng trong kinh Di-đà, mười sáu vị thượng thủ bao gồm tôn giả A-nan, đều là đại A-la-hán. Kính xin khai thị.

Đáp: A-nan không những là đại A-la-hán, mà là Phật Bồ-tát tái lai thị hiện, phải biết điều này. Có câu “một Phật xuất thế, ngàn Phật ủng hộ”, vị Phật này duyên chín muồi rồi, tới nơi này thị hiện thành Phật để giáo hóa chúng sanh, vậy thì có rất nhiều ảnh hưởng chúng, trong ảnh hưởng chúng này có rất nhiều vị đều là cổ Phật hóa thân, Bồ-tát tái lai, điều này trong Đại thừa giáo giảng rất rõ ràng, các ngài ấy là “ngoài hiện thân Thanh văn, trong mật hạnh Bồ-tát”. Nếu Phật không nói cho chúng ta biết thì không ai biết được. Phải tới lúc bản thân phá một phần vô minh, chứng một phần pháp thân thì bạn mới rõ ràng sáng tỏ nội tình của họ. Điều là có nhân duyên chung, đồng nguyện đồng hạnh tới giáo hóa chúng sanh.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, cũng có mấy câu hỏi. Câu hỏi đầu tiên là, đệ tử vừa học kinh Vô Lượng Thọ, vừa học Đệ Tử Quy, trong lúc vô tình phát hiện ra đúng sai của người khác nằm ở trong tay ta, chứ không phải là người khác. Xin hỏi thể hội này đúng đắn không?

Đáp: Đúng đắn. Hết thấy mọi việc trên thế gian, thật ra mà nói không có đúng sai thiện ác, đúng sai thiện ác đều ở khởi tâm động niệm của chính mình. Một ý niệm thiện của chính mình, người ác việc ác trên thế gian đều biến thành thiện. Đây chính là câu “nếu chuyển được vật, tức đồng Như Lai” mà trong kinh Lăng-nghiêm nói tới, bạn có thể chuyển cảnh giới. Ví dụ nói có một người ác khởi ý niệm ác với tôi, hủy báng, nhục mạ, hãm hại, đây là thật, không phải là giả, tôi gặp phải rất nhiều, không

chỉ một lần. Chúng ta chỉ có một ý niệm thiện, tin sâu bản tánh con người vốn thiện, “người ban đầu, tánh vốn thiện”, “hết thấy chúng sanh đều có Phật tánh”. Tại sao họ lại dùng thái độ này với tôi? Họ là Bồ-tát, tới thành tựu tôi, tới tiêu trừ nghiệp chướng của tôi, xem thử công phu tu hành của tôi có thể nhẫn nhục được không? Liệu còn khởi tâm sân giận không? Nếu tôi có tâm sân giận là công phu của tôi chưa đủ, họ tới khảo nghiệm tôi, bạn xem đối phương không phải là người thiện sao? Làm gì có thiện ác? Tâm thuần thiện đối với bất kỳ người nào, ác đều biến thành thiện, đó là thật, không phải giả. Cho nên chúng ta vĩnh viễn cảm ơn họ, họ giúp chúng ta tiêu trừ nghiệp chướng, họ nâng cao cảnh giới của chúng ta. Chúng ta dùng thái độ này với họ, tương lai khi họ biết được, họ sẽ sanh tâm cảm kích chúng ta, tại sao vậy? Cả đời họ chưa gặp qua người thứ hai, thái độ của họ đối với người khác, người khác đều muốn báo thù họ, đâu có ai còn cảm ơn họ giống như chúng ta? Đây gọi là “nếu chuyển được cảnh, tức đồng Như Lai”.

Gặp phải duyên thiện tuyệt đối không khởi tâm tham luyến. Người khác chiêu đãi bạn một ngày, lúc tốt thì đối với bạn rất cung kính, rất tán thán, vậy nếu bạn bị tán thán khiến cho mê hoặc điên đảo, vậy thì sai rồi, vậy thì họ hại chết bạn, đó không phải là người tốt. Bạn xem thử người xuất gia, tín đồ họ rất thích bạn, tới cúng dường bạn, pháp sư muốn thứ gì đều cúng dường bạn, cúng dường bạn nhà cửa, một khi cúng dường thì bạn vốn là xuất gia, bạn lại trở về nhà. Bạn lại nghĩ thử xem, đó là thiện hay ác? Là ác. Họ đối với bạn đều là dẫn khởi tham luyến ngũ dục lục trần của bạn, hại chết bạn. Cho nên bạn phải nhận thức, trong thuận cảnh không sanh tham luyến, bạn phải buông xuống được, trong hoàn cảnh ác không sanh sân giận. Tham sân si chính là đoạn trừ ở trong cảnh giới này, không có cảnh giới này thì bạn làm sao biết được tham sân si của bạn đã hết chưa? Trong hoàn cảnh nhân sự rèn luyện là rõ rệt nhất, dễ thấy nhất, cần thời gian dài, thời gian ngắn thì không được.

Chuyện này tôi là người từng trải, mười năm đầu gặp phải cảnh giới này, nhẫn, gắng gượng nhẫn, tâm vẫn là có bất bình. Hai mươi năm, ba mươi năm, bốn mươi năm, dần dần càng ngày càng nhẹ, đại khái bốn mươi năm thì tự nhiên, không còn chút dấu vết nào, hoàn toàn là tâm thanh tịnh cảm ơn để đối đãi. Bạn nói xem, ai không phải là Bồ-tát? Ai không phải là Phật? Đều là Phật Bồ-tát tới thành tựu tôi. Thực sự giống Thiện Tài 53 lần tham bái, phàm phu, học nhân chỉ có một mình mình, ngoài chính mình ra, hết thấy người việc vật trong toàn xã hội đều là Phật Bồ-tát thị hiện tới chỉ dạy tôi, tới thành tựu tôi, như vậy mới nhập cảnh giới Đại Phương Quảng.

Cho nên thế gian không có thiện ác, thế gian không có tà chánh, thiện ác, tà chánh đều ở khởi tâm động niệm của chính mình. Rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, cảnh giới này chính là nhất chân pháp giới, nhất chân pháp giới không cần đi tìm, chính ngay đây, ở ngay trước mắt.

Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, đây là câu hỏi vừa đọc, đây là bạn hỏi, trong lúc vô tình bạn phát hiện ra đúng sai đều là ở chính mình, không ở người khác, đây là đúng đắn.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi người xuất gia từng thọ qua đại giới có thể bái cư sĩ tại gia có tu hành, hơn nữa có thể chỉ dẫn tu học làm thầy không?

Đáp: Được, chuyện này lúc Thích-ca Mâu-ni Phật tại thế đã biểu diễn rồi, làm ra tấm gương cho chúng ta. Cư sĩ Duy-ma là cư sĩ tại gia, bạn xem thử đệ tử xuất gia của Phật, ngài Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên, chuyện này mọi người đều biết, hơn nữa còn là cỗ Phật tái lai, tới nghe cư sĩ Duy-ma giảng kinh, cũng phải đánh lễ ba lạy, nhiều bên phải ba vòng, lễ tiết hoàn toàn giống với khi gặp Thích-ca Mâu-ni Phật. Đây cũng là những năm đầu Dân Quốc, đại sư Âu Dương Cán Vô, Âu Dương Cán Vô là cư sĩ tại gia, ông chủ trì Nội học viện Trung Quốc, Nội học viện này đích thực dạy ra không ít nhân tài. Mọi người đều biết những năm đầu Dân Quốc có một vị đại đức, pháp sư Thái Hư, rất nhiều người Hồng Kông đều biết, pháp sư Thái Hư là học sinh dự thính của Nội học viện, giống như Lương Khải Siêu, họ đều là học sinh. Trong những tạp chí của Nội học viện, ông từng nói, Phật pháp là sư đạo, sư đạo là người thầy lớn bậc nhất. Thông thường trong cửa Phật gọi là hòa thượng, hòa thượng lớn nhất, hòa thượng là thân giáo sư. Cho nên cư sĩ chủ trì Phật pháp, đích thực có đức hạnh, có tu trì, người xuất gia chúng ta gặp họ, học tập theo họ, nên coi họ làm thầy thì bạn mới được thọ dụng.

Điều này trong Ấn Quang Đại Sư Văn Sao giảng quá nhiều, “một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích”. Bạn theo vị cư sĩ này, bạn căn bản không có chút tâm cung kính nào, những thứ của họ dù cao minh hơn nữa thì bạn cũng không đạt được, phải hiểu đạo lý này. Ba vị thầy của tôi, hai vị là tại gia, tiên sinh Phương Đông Mỹ là tại gia, thầy còn chưa phải là tín đồ Phật giáo, tôi theo thầy học triết học; lão cư sĩ Lý Bình Nam là tín đồ Phật giáo, đích thực là thầy có tu có học, phẩm hạnh cả đời đích thực có thể làm ra tấm gương tốt cho người xuất gia, chủ trì đạo tràng, đề xướng niệm Phật, có ảnh hưởng rất lớn ở Đài Loan.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, xin hỏi hàm nghĩa của “linh minh giác tri”? Nên vận dụng như thế nào vào niệm Phật và cuộc sống thường ngày?

Đáp: “linh minh giác tri” chính là không mê, thật ra mà nói chính là tam quy y. Phật là giác mà không mê, pháp là chánh mà không tà, tăng là tịnh mà không nhiễm, chúng ta xem trụ trì tam bảo, trụ trì tam bảo công đức vô lượng chính là ở ngay chỗ này, cho nên phải cung kính. Nhìn thấy tượng Phật là nhắc nhở chính mình trong cuộc sống thường ngày niệm niệm phải giác ngộ, không thể mê hoặc. Thế nào là mê? Khởi phân biệt chấp trước là mê. Thế nào là giác? Không có phân biệt chấp trước là giác. Vậy cũng có người hỏi, không có phân biệt chấp trước, vậy vẫn là người sao? Người khác hỏi bạn, đây là cái gì? Bạn nói tôi không có phân biệt, tôi không có chấp trước. Cho nên Phật Bồ-tát dạy chúng ta, người khác hỏi chúng ta, tùy thuận chấp trước của người khác mà chấp trước, tùy thuận phân biệt của người khác mà phân biệt, bản thân thực sự không có phân biệt, không có chấp trước. Bạn nói cái này gọi là giấy, tôi nói với bạn, bạn hỏi tôi là gì? Tôi nói là giấy. Đây là thế nào? Tùy thuận, tùy thuận chúng sanh, gọi là tùy hỷ công đức. Công đức là gì? Bản thân không chấp trước là công đức, bản thân có chấp trước là phước đức, không phải là công đức.

Cho nên, bản thân vĩnh viễn duy trì tâm thanh tịnh, lìa vọng tưởng phân biệt chấp trước, lúc qua lại với người khác thì chung sống ôn hòa, không có bất kỳ khác biệt gì, đây thực sự là người đại tu hành. Nếu bản thân thực sự cũng có phân biệt chấp trước, vậy thì sai rồi, đó là phàm phu, bạn không khác gì người chưa học Phật, bạn vẫn là giống vậy. Học Phật không ngoài điều gì khác, nhìn thấu buông xuống. Nhìn thấu buông xuống điều gì? Nhìn thấu là hiểu rõ chân tướng sự thật, kinh Bát-nhã nói “Hết thấy pháp, không sở hữu, sau cùng không, chẳng thể được”, trong kinh Kim Cang nói “hết thấy pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng”, thực sự không giả chút nào, đây là bạn nhìn thấu rồi. Sau khi nhìn thấu, đối với vạn vật vạn việc trong vũ trụ đều không để ở trong lòng, tuyệt đối không có phân biệt, không có chấp trước, nhìn vạn pháp là một thể. Đây chính là “linh minh giác tri”. Bạn không hỏi họ, họ điều gì cũng không biết, “bát-nhã vô tri”, đây gọi là căn bản trí, tâm là thanh tịnh, không sanh một ý niệm; bạn hỏi họ, điều gì cũng biết, cho nên “bát-nhã vô tri, vô sở bất tri”, khi người khác tới hỏi bạn, lúc khởi tác dụng, “vô sở bất tri”. Thích-ca Mâu-ni Phật giảng kinh không có chuẩn bị, không có giáo trình, không có giáo án, đều là tùy theo câu hỏi mà giải đáp. Sau khi đức Phật diệt độ, các đệ tử từ trong ký ức viết

ra, ghi chép lại, lưu truyền cho đời sau, đây chính là hiển lộ từ trong linh minh giác tri. Những đệ tử của Phật, thật ra mà nói, vào thời đó rất nhiều vị là Phật Bồ-tát tái lai, người chứng quả, cho nên ghi chép chính xác chân thật, lưu truyền cho đời sau.

Thế giới hiện nay, các bạn không tỉ mỉ quan sát, không để ý, nếu bạn tỉ mỉ quan sát, có bao nhiêu vấn đề không hiểu? Tôi tiếp xúc rất nhiều người làm lãnh đạo đất nước, hiệu trưởng, giáo sư trong trường đại học, chuyên gia học giả đều là canh cánh trong lòng, làm sao giải quyết, có thể hóa giải xung đột này, khôi phục lại an định hòa bình? Tiến sĩ Toynbee người Anh được mọi người trên thế giới tôn kính, tôi cũng đọc một số thứ của ông, vấn đề nêu ra ông cũng có phương pháp giải quyết. Phương pháp đó sau khi tôi xem xong, không thể thực hiện. Tại sao không thể thực hiện? Từ góc độ Phật pháp mà xem thì bạn thấy rất rõ ràng, ông là tri thức uyên bác, nhưng chưa khai ngộ. Trí tuệ chân thật, khai ngộ mới được, giống như Phật Bồ-tát vậy, đó là thực sự có thể giúp bạn giải quyết vấn đề. Có điều có hai câu mà ông nêu ra rất hay, rất đáng để tán thán: “muốn giải quyết được vấn đề xã hội phức tạp của thế kỷ 21, chỉ có học thuyết Không Mạnh và Phật pháp Đại thừa”, câu này nói rất hay. Học thuyết Không Mạnh gốc ngọn đều trị nhưng không rốt ráo, không triệt để. Phật pháp cũng là gốc ngọn đều trị, trị triệt để, hai điều này kết hợp, bổ sung hỗ trợ cho nhau. Đây là thật, bị ông nói trúng rồi, ông biết được, nhưng vô cùng đáng tiếc là ông chưa thâm nhập. Ông là tín đồ Kitô giáo kiên thành, cũng rất không dễ gì nói ra lời như vậy, đó là khiến người khác hết sức khâm phục.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi phương pháp ngồi xếp bằng liệu có phải là nam nữ có khác biệt không? Nữ chúng có thể ngồi kiết già không?

Đáp: Có thể, chuyện này không có phân biệt, không có phân biệt nam nữ. Ngồi xếp bằng, mấy ngày trước chúng tôi cũng nói tới trong phẩm Tịnh Hạnh, lợi ích của nó rất nhiều, thứ nhất là nó rất vững vàng, ổn định, thứ hai là dễ dàng nhiếp tâm, thần hộ pháp tôn kính. Cho nên đây là ma vương sợ hãi, thần hộ pháp bảo hộ. Hơn nữa thời gian ngồi, ngồi lâu không mệt, nhưng phải ngồi quen. Lúc bạn sơ học sẽ có chút chướng ngại. Học ngồi xếp bằng càng trẻ càng tốt, tuổi trẻ xương cốt mềm, từ 40 tuổi trở lên thì không thích hợp. Cho nên không cần miễn cưỡng, miễn cưỡng sẽ hại cơ thể.

Hỏi: Thứ năm, có một số đồng tu phát đại tâm xây dựng đạo tràng như pháp, cúng dường đại chúng. Người hỏi nêu ra hai câu hỏi, thứ nhất là nếu trước và sau khi

đạo tràng xây dựng xong xảy ra vấn đề với việc sử dụng vốn, vậy nên xử lý thế nào? Lão pháp sư có thể giúp đỡ không?

Đáp: Không thể, bản thân tôi đều không muốn hóa duyên xây đạo tràng, bạn nghĩ tôi sẽ giúp bạn xây đạo tràng không? Không có chuyện này. Bạn muốn phiền phức đầy mình, tôi thì không muốn, tôi muốn thân tâm thanh tịnh, không tìm phiền phức này. Nếu tôi không có nơi nào để ở, tôi cũng có thể ngủ một đêm dưới cây, ăn một bữa giữa ngày, tự tại. Con người phải sống tự tại, đừng để bị những vật chất này đè nặng, nhất định phải hiểu đạo lý này.

Mấy ngày trước có đồng tu hỏi tôi, họ nói: pháp sư, sau khi thầy trăm tuổi, những thứ lưu lại phải xử lý thế nào? Hình như lần này tôi quay về Hồng Kông đã từng báo cáo với các bạn, tháng mười một năm ngoái tôi bị bệnh ở Bắc Kinh, thời gian không dài, bốn ngày, trong đó có rất nhiều cảnh giới, tôi đều từng báo cáo với mọi người. Cảnh giới cuối cùng là tôi nghe thấy có âm thanh, cảm giác bên cạnh có người hỏi tôi, hỏi tôi còn vương bận điều gì không? Không có; lo âu điều gì không? Không có; còn có người nào muốn gặp không? Tôi nói không có; còn có chuyện gì mà bạn chưa làm xong không? Tôi nói không có, đều không có. Họ nói: bạn đều buông xuống rồi. Tôi nói: đều buông xuống rồi, tôi nói hy vọng tôi có thể đi theo A-di-đà Phật. Bởi vì trong mộng gặp được A-di-đà Phật, có điều tôi nói đời này của tôi đều là Phật Bồ-tát an bài, nếu Phật Bồ-tát muốn tôi ở thêm vài năm thì cũng không sao; không cần nữa thì hiện tại tôi bằng lòng đi. Còn điều gì vương bận không? Bạn xem thứ này làm sao xử lý? Vậy thì bạn phiền phức lớn rồi, bạn đi không được. Lúc nào buông xuống? Hiện tại buông xuống. Bạn còn quản những chuyện này, còn nghĩ đến những chuyện này, vậy thì hỏng rồi, bất kỳ điều gì cũng đều không nghĩ đến. Mỗi ngày nên nghĩ là nghĩ A-di-đà Phật, ngoài A-di-đà Phật ra, không được nghĩ đến bất cứ điều gì, bạn như vậy mới có thể vãng sanh. Những thứ này, nên là của ai thì người đó lấy đi, liên quan gì đến tôi? Cho nên phải biết điều này.

Đạo tràng này, vào thời kỳ mật pháp, người tâm thiện ít, người tâm bất thiện nhiều, Ấn tổ chỉ dạy chúng ta nguyên tắc đó là trí tuệ thật sự, trí tuệ chân thật, đạo tràng nhỏ, không được vượt quá 20 người, đồng tu tại gia xuất gia ở cùng nhau tu hành không vượt quá 20 người. Rộng như chỗ chúng ta là đủ rồi, chi phí ít, dễ dàng duy trì, không phải nhọc lòng, vài vị hộ pháp đắc lực là được, tâm của bạn là định, bạn có thể thành tựu, đại chúng cũng có thể thành tựu. Hai mươi người đều vãng sanh, vậy thì quá tuyệt! Cho nên, người nhất định không được nhiều, nhiều sẽ phức

tạp, bạn sẽ có phiền phức, đó không phải là đạo tràng, đó là gì? Đạo tràng đấu tranh, đó là tội lỗi, không có công đức. Cho nên Ân tổ nói với chúng ta, không phải là nói suông, trong đó có đạo lý rất sâu, nhất định phải có thể tín thọ phụng hành.

Tuổi tác tôi lớn rồi, nghĩ tới năm xưa lúc giảng kinh ở Los Angeles – Mỹ gặp được một người đoán mệnh, cũng là nghe tôi giảng kinh rất nhiều năm, là một tín đồ Phật giáo, đoán cũng rất hay, tên là Ông Dương Xuân, hiện tại cũng không còn sống nữa. Ông đoán mệnh cho tôi, tôi nói ông đoán thử xem, tôi 45 tuổi có phải chết không? Ông đoán mệnh, quả nhiên là vậy. Ông nói những gì về sau này của thầy đều là đời này tu được, trong mệnh thực sự không có tiền tài, ông nói tương lai thầy còn có tiền tài rất lớn, tiền tài đó là “không tài”. Thế nào gọi là không tài? Hiện tại nhìn thấy tôi thì các bạn liền biết, làm rất nhiều việc thiện, không nhìn thấy tiền, không tiền tài. Thực sự là không tài, hiện tại mới biết được thế nào gọi là không tài. Hơn nữa lúc đó ông nói với tôi, tương lai thầy sẽ có tầm ảnh hưởng rất lớn, vào lúc đó đều không nhìn ra được chút nào, có tầm ảnh hưởng gì chứ? Hiện tại quả nhiên là vậy, quả nhiên đích thực có chút tầm ảnh hưởng, hội nghị quốc tế xã hội quan trọng, họ đều tới tìm tôi có phải không? Cho nên, nhân cơ hội này khuyên mọi người cố gắng đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, chúng ta tới cải thiện xã hội này.

Đây là điều tôi không hề nghĩ tới, cũng không đi tìm duyên phận này, cơ hội này, người ta tới tìm tôi, tùy duyên. Tìm tôi, đây là chuyện tốt, không thể không làm; không có người tới tìm tôi, tôi chỉ lo việc bản thân mình thiện. Thế giới loạn rồi, tôi tới thế giới Cực Lạc, di dân qua đó. Nhưng mà có cơ duyên này, vậy thì chúng ta có nghĩa vụ, nên giúp đỡ mọi người, có nhiều người như vậy đều muốn tới cải thiện, chúng ta dùng Phật pháp giúp đỡ họ, đây đích thực là vấn đề rất nhiều người không thể giải quyết, vấn đề đều ở trong kinh Phật. Những thứ này họ không có cơ hội xem, bỏ sót rồi. Cho nên, khuyên họ phải tới học những thứ này nhiều hơn.

Hai ngày gần đây, đại học Oxford nước Anh muốn mở một tọa đàm Phật học, tới tìm tôi. Tôi nói đây là chuyện tốt, tuổi tác tôi lớn như vậy, tôi không cách nào lên lớp cho họ, nhưng mà tôi có thể giới thiệu. Thế nhưng trong trường của họ nhất định phải có bằng tiến sĩ thì trường mới có thể tiếp nhận, đây là trường đại học nổi tiếng thế giới. Cho nên trong học Phật vốn là có học vị này, có thể, tôi có thể hỗ trợ. Lần trước tới tham quan trường đại học, hiện tại trong trường cũng coi trọng giáo dục tôn giáo, các tôn giáo khác đều mở lớp, chỉ có Phật giáo không có. Chúng tôi cũng có một số du học sinh Trung Quốc, trong đó cũng có người học Phật, trong số họ có

không ít giáo sư xem tôi giảng kinh ở trên mạng, trên truyền hình vệ tinh, cho nên tới nước Anh không cảm thấy xa lạ; những người Anh đó nói tiếng Trung Quốc rất chuẩn, không cần phiên dịch, đây là chuyện rất hoan hỷ. Nghiên cứu Hán học của họ còn thù thắng hơn ở nước Mỹ, là nơi rất hiếm có, phải nên giúp đỡ họ. Đây là điều đầu tiên.

Hỏi: Thứ hai, nếu phát hiện người được cúng dường không như pháp thì phải xử lý như thế nào mới viên mãn, không kết oán thù với người khác?

Đáp: Phương pháp không kết oán thù với người khác đó là đừng để ở trong lòng, vậy thì bạn sẽ không kết oán thù, cũng không cần đi trách cứ họ, tại sao vậy? Mỗi người có nhân quả riêng, tự mình chịu trách nhiệm. Họ lấy cúng dường của mười phương, tự mình mang đi làm chuyện tạo nghiệp thì đó là việc của họ. Nếu chúng ta nói họ mà họ có thể sửa lỗi, vậy thì bạn phải nói; bạn nói họ, thấy dáng vẻ đó của họ sẽ không hối cải, họ còn hận bạn thì không nên nói, thái độ này là tốt nhất. Đây là thầy tôi dạy, thầy tôi năm đó mở lớp nghiên cứu kinh điển ở Đài Trung, lớp chúng tôi tổng cộng có hai mươi mấy bạn học, đối với người chịu học, thực sự nghe lời chịu học thì thầy có đánh có mắng, không hề khách sáo chút nào; đối với người không chịu học, thầy nói vài câu mà mặt họ đã đỏ, từ đó về sau thầy tuyệt đối không nói họ nữa. Chúng tôi liền cảm thấy kỳ lạ, tại sao vậy? Thầy nói, nếu anh nói họ quá đáng, trong tâm họ có oán hận, vậy thì kết oán rồi, hà tất làm vậy? Không chịu thực sự học thì coi như dự thính là được, không cần để ý tới họ. Chúng tôi lúc này mới hiểu, đối nhân xử thế tiếp vật phải học cách này, điều này không thể không học. Nếu có thể sửa, mà bạn lại không nói họ thì chúng ta có lỗi lầm, không cho họ cơ hội; vừa nói mà thái độ của họ ngay lập tức không đúng thì từ đó về sau không được nói họ nữa, như vậy là đúng, không kết oán thù với người khác, cũng không cần phê bình họ. Đặc biệt sau lưng không được nói, phê bình sau lưng, sau khi họ nghe được thì oán này kết càng sâu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, từ lâu đệ tử đối với người, việc và vật của thế giới bên ngoài đều vô cùng miễn cảm, ngủ không yên ổn, thường mơ ác mộng, còn thường có một âm thanh quấy nhiễu con, cũng thường nhìn thấy rất nhiều cảnh giới. Con dựa theo lời khai thị của lão pháp sư, kiên trì niệm Phật nhưng tình huống lúc tốt lúc xấu.

Đáp: Vấn đề này không những bạn phải niệm Phật, bạn phải tăng cường nghe kinh nữa, tại sao vậy? Nghe kinh giúp bạn khai trí tuệ, nếu bạn hồi hướng công đức nghe kinh niệm Phật này cho oan gia trái chủ của bạn, những cảnh giới bạn gặp trong

mộng, bạn đều nên hồi hướng, như vậy thì bạn mới nhận được hiệu quả tốt. Không thể nói một mình tôi phải dùng Phật pháp như thế nào để trốn tránh, tách khỏi oan gia trái chủ, đây là không được. Oan gia trái chủ cùng nhau tu hành, cùng nhau nghe kinh, cùng nhau niệm Phật, tương lai chúng ta cùng sanh tới thế giới Tây Phương Cực Lạc, tôi hoan hỷ, họ cũng hoan hỷ, vấn đề này mới được hóa giải, họ mới không tới quấy nhiễu bạn nữa.

Hỏi: Có một số đồng tu mặc dù nghiêm túc nghe lão pháp sư giảng kinh, niệm Phật. Nhưng trong nhà thường gặp bất hạnh, người lớn trẻ nhỏ trong gia tộc, hoặc là có người bị khuyết tật bẩm sinh, hoặc có người bị liệt thành người thực vật. Xin hỏi nên đối mặt như thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn này?

Đáp: Chuyện này mặc dù học Phật, nhưng công đức, phước đức học Phật của bạn vẫn chưa đủ, cảnh giới vẫn chưa xoay chuyển được. Huống hồ những người này, thân bằng quyến thuộc này, quan sát sâu thêm một tầng nữa, nhân duyên đời trước, đây là rất khó hóa giải, không phải là đời này, họ là tới nhà của bạn. Cho nên bản thân nhất định phải có tâm đại sám hối, chắc chắn là tôi và những thân bằng quyến thuộc này trong đời quá khứ có oan kết, một loại là tới báo oán, một loại là tới đòi nợ, họ bị bệnh này, bạn phải chăm sóc họ, ngày nào trả hết nợ thì họ rời đi. Bạn thực sự hiểu được chân tướng sự thật thì bạn sẽ biết được nên chung sống như thế nào, nhất định phải chung sống hòa thuận, toàn tâm toàn lực chăm sóc, bản thân bạn nghe kinh niệm Phật, cũng hy vọng họ đều có thể nghe kinh, đều có thể niệm Phật, cùng tiêu trừ túc nghiệp này, sức mạnh này sẽ lớn. Sức mạnh của một người, công phu tu hành của bạn chưa đạt thì không xoay chuyển được. Bạn dẫn đầu, cả nhà đều tới học, đều tới nghe kinh, thường giảng rõ ràng cho mỗi người về đạo lý Phật pháp, đặc biệt là đạo lý nhân quả báo ứng, chúng ta bị khuyết tật đều là nghiệp chướng trong đời quá khứ. Nghiệp chướng này chắc chắn có liên quan đến sát sanh, sát nghiệp quá nặng. Biết được sát nghiệp nặng, bạn tốt nhất đề xướng cả nhà ăn chay, vĩnh viễn không ăn thịt chúng sanh, sẽ có sự thay đổi tốt. Chân thành khẩn cầu Phật Bồ-tát, Phật Bồ-tát thương xót tới gia trì, đây là chúng ta đều đọc được rất nhiều trong Cảm Ứng Lục, bị liệt có thể khôi phục lại bình thường, đích thực là có. Thực sự phải hồi cải, thực sự phải hướng thiện, đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức mới có được cảm ứng. Đối với tu học, vẫn chưa xoay chuyển được, tuyệt đối không được hoài nghi, công phu chưa tới, lại gấp rút nỗ lực thì sẽ có thành tựu, còn kém một chút. Hoài nghi, một khi hoài nghi thì công lực của bạn liền rơi xuống ngàn trượng, vậy thì sai

rồi. Hiệu quả chắc chắn là có, không phải nói bạn muốn thời gian rất ngắn thì có thể đạt được, đây là chuyện không thể nào.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi cuối cùng, trong thời gian dài đệ tử thường trong lúc quán tưởng hình tượng Phật Bồ-tát, thường sẽ xuất hiện một số ý niệm tà ác, thậm chí là cách nghĩ tổn hại Phật Bồ-tát. Lúc bố thí thực phẩm, nhìn thấy cơm, rau, canh sẽ nghĩ muốn dùng chân đá đồ ăn đi. Nhìn thấy canh sẽ nghĩ đến “máu”, xin lão pháp sư từ bi khai thị.

Đáp: Vấn đề này tương đối nghiêm trọng, đây là thế nào? Nghiệp chướng hiện tiền, đều là túc nghiệp trong đời quá khứ, túc nghiệp rất không tốt. Ngoài ra còn một loại, đây là trong kinh Phật nhắc tới, đời trước bạn là từ đường ác tới, còn mang theo tập khí trong đường ác. Hiện tại nếu như đã học Phật, nhất định phải sám hối nghiệp chướng, trong tình huống này thì phương pháp sám trừ nghiệp chướng tốt nhất là lạy Phật, mỗi ngày cung kính giống như Phật Bồ-tát ở trước mặt vậy, ít nhất phải lạy 300 lạy, đương nhiên càng nhiều càng tốt. Lạy Phật tiêu trừ nghiệp chướng là phương pháp có hiệu quả nhất. Trước đây tôi mới học Phật, cùng với pháp sư Sám Vân, lúc này tôi vẫn chưa xuất gia, cùng thầy ở am tranh, ở đó nửa năm. Pháp sư quy định chúng tôi mỗi ngày lạy 800 lạy, đích thực có lợi ích, sáng sớm thức dậy lạy 300 lạy, buổi trưa lạy 200 lạy, buổi tối lạy 300 lạy, 800 lạy phân chia như vậy. Trong am tranh ở năm người, phương pháp tu hành của mỗi người không giống nhau, nhưng đôi bên không ảnh hưởng đến nhau.

Hỏi: Đây là câu hỏi của đồng tu trên mạng. Gần đây con tới một Phật đường làm nghĩa công, nhưng mang đến rất nhiều vấn đề, phiền phức và phản đối. Người hỏi có năm câu hỏi, câu đầu tiên, ông nói: con ăn đồ ăn của Phật đường đó thì dạ dày cảm thấy không thoải mái, nhất định phải quay lại Phật đường đó làm nghĩa công thì mới khỏi, đi khám bác sĩ không có hiệu quả. Bạn của con cũng có tình huống giống vậy, có phải là những vong linh đó đi theo chúng con không?

Đáp: Lời bạn nói là có khả năng, tình huống như vậy nếu như không phải là vong linh, vậy thì có khả năng là trong đồ ăn không sạch sẽ, cũng có khả năng này. Nếu như đồ ăn không sạch sẽ, vậy thì người không thoải mái lẽ ra là đa số, không chỉ một hai người các bạn, một hai người thì có khả năng như bạn nói là vong linh tới gây phiền phức cho bạn. Phạm là quỷ thần tới gây phiền phức cũng là có nhân đời trước. Nếu như nói quỷ thần vô duyên vô cớ tới gây phiền phức cho người khác thì họ phải bị trừng phạt. Cũng tức là nói bạn phải hồi hướng công đức tu hành làm

nghĩa công của bạn cho họ, phải cải thiện quan hệ với họ, không được đối lập. Đối lập không thể giải quyết vấn đề, nhất định phải chung sống hòa bình, cải thiện quan hệ.

Hỏi: Thứ hai, con đã uống nước đại bi của một vị sư phụ phá giới, con lấy nước của ông đi làm thí nghiệm thì phát hiện lá rau đã thối rữa, lại có con thiêu thân hiện ra, con mới biết được vị sư phụ này muốn con xuất gia, làm kinh sám Phật sự. Nhưng con chưa hề đồng ý, nên giải quyết thế nào?

Đáp: Vậy chuyện này có cần giải quyết theo pháp luật không? Tôi nghĩ là không cần thiết, bạn không muốn xuất gia thì bạn thành thật nói với thầy đó, tôi không muốn xuất gia, tôi không muốn xuất gia với thầy, đây đều là chẳng có gì đáng trách. Xuất gia cũng là duyên phận, sư phụ lựa chọn học trò, học trò cũng lựa chọn sư phụ, đồng thời còn phải quan sát đạo tràng, nhân duyên này đầy đủ thì như vậy mới tốt. Nếu như miễn cưỡng, sau này đích thực sẽ có phiền phức.

Hỏi: Thứ ba, sức khỏe của đệ tử càng ngày càng yếu, phát hiện có linh đi theo bên cạnh, hình như họ hút tinh khí của con người. Xin hỏi phải giải quyết như thế nào?

Đáp: Đây là rất nhiều nơi ở Trung Quốc và nước ngoài hiện nay đều có, đều có tình huống này. Đây là thế nào? Đều là oan gia trái chủ. Phương pháp duy nhất là đàm phán với họ, đàm phán điều kiện, thỉnh họ không được quấy nhiễu, bản thân chúng ta cố gắng tu hành, công đức tu hành chia sẻ với họ. Đại đa số đều sẽ tiếp nhận, số không bằng lòng tiếp nhận rất ít. Cho nên bạn phải dùng thành tâm thành ý nói chuyện với họ, tôi tin rằng như vậy có thể đạt được chuyển biến tốt đẹp. Sức khỏe càng ngày càng yếu ớt, cũng là cho thấy công phu tu hành của bạn không đặc lực. Nếu công phu tu hành đặc lực, oan gia trái chủ sợ bạn, không dám dựa vào bạn. Chỉ lúc bạn không đặc lực, bạn vẫn có vọng tưởng, bạn vẫn có tâm niệm bất thiện thì họ sẽ tìm bạn. Thực sự đoạn ác tu thiện, đó là người y giáo phụng hành, quỷ thần nhìn thấy bạn, tôn trọng bạn, oan gia trái chủ cũng tôn kính bạn, cũng không dám tới đụng vào bạn. Nói tóm lại, bản thân tu hành có vấn đề.

Hỏi: Bởi vì có tình huống này, người nhà không tin tưởng con, nói con điên rồi. Họ bắt đầu không tin Phật pháp, mà ngược lại thích cầu thần, con nên làm thế nào?

Đáp: Bạn cố gắng y giáo phụng hành, biểu hiện ra oai nghi thực sự của đệ tử Phật thì người nhà của bạn sẽ thay đổi tâm thái. Nếu không thì sẽ đối với bạn càng ngày càng bất lợi, tại sao vậy? Quỷ thần bắt nạt người, bộ dạng của bạn tu hành đều không như pháp, quỷ thần gây phiền phức cho bạn. Nếu người trong nhà bạn lại bái thần, vậy thần tới nhà của bạn thì phiền phức của bạn càng lớn. Cho nên nhất định phải cầu Phật gia trì, cầu Phật gia trì không phải là dựa vào cảm tình, thực sự phát tâm y giáo phụng hành. Cho nên phải bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy, Đệ Tử Quy là gốc rễ của gốc rễ giới luật. Nền tảng giới luật của Phật pháp là Thập Thiện Nghiệp Đạo, chuyện này không thể không biết.

Hỏi: Cuối cùng, đệ tử hiện tại ngoài niệm A-di-đà Phật còn có kinh Vô Lượng Thọ, liệu có cần học chú Lăng-nghiêm nữa không?

Đáp: Không cần. Tôi cảm thấy bạn hiện tại ngoài niệm Phật ra, tụng kinh Vô Lượng Thọ, bạn phải học Đệ Tử Quy, phải học Thập Thiện Nghiệp Đạo, đối với bạn mới thực sự có giúp đỡ. Chú Lăng-nghiêm đối với bạn e là cũng sẽ không linh nghiệm, nhất định phải tu sửa khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chính mình, như vậy mới có thể có hiệu quả thực tế. Người khác tôn kính bạn, bạn thực sự thay đổi rồi, quỷ thần cũng tôn kính bạn. Tốt rồi, câu hỏi của chúng ta đến chỗ này cũng giải đáp viên mãn, đã hết thời gian.